

του γιὰ τὴ δύναμι καὶ τοῦ ταπεινωμένου γιὰ τὸ ἐγκλημα, κι' ἀγάπη τοῦ παγεύμορφου τοῦ μπουμπουκιού γιὰ τὴν μεγάλη τριανταφυλλιά...

Κι' ἦταν ἀγάπη ἐγωϊστική—καὶ ποῖα ἀγάπη δὲν ἔχει ἐγωϊσμό!—κι' ἀσπλαχνη ποῦ αἰσθάνεται ὁ γονεὺς γιὰ τὸ παιδί του κρατώντάς το κοντά του χωρὶς νὰ σκέπτεται τὴν Εὐτυχία του.

Κι' ἦταν—τὸ συνηθέστερο—ἀγάπη δύο ἀνθρώπων ποῦ ἐταύτισαν γιὰ μιὰ στιγμή τὰς ἀμειρερές ψυχές των καὶ παρεγνώρισαν ἢ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ τώρα τραβοῦν τὸ δρόμο των ὁ κάθε ἓνας χωριστά...

Ἀλλοίμονον σ' ὅποιον ξυπνήσῃ ὕστερα ἀπὸ ἓνα ὄνειρο ποῦ ἐπλάσε κυττώντας μιὰ πεταλούδα ποῦ φεύγε....

Μέσα στὸ ἀντιφέγγισμα τῶν ἀχτίδων θάπτεται κάθε ἀνασασμός τοῦ λουλουδιοῦ ποῦ θὰ θελήσῃ νὰ τὸ ἀντικρύσῃ...

Μιὰ λύσσα πῆθ βαθεῖα ἀπὸ τὴ δύναμι, πῶχει ἢ Ἀγάπη μέσα της δίδει δύναμι γιὰ μιὰ στιγμή. Ὑστερα ἐρχεται ἡ κούρασιν.

Κάθε παρηγορήτρα εἶναι μάταια. Ὅσο κι' ἂν γύρης στὰς ρίζες τῶν Ἀμαδρυάδων σου ἡ ψυχὴ σου εἶναι δική σου καὶ ὁ πόνος πόνος της...

Ὅταν τὸ μικρὸ λουλουδι τὸ λυγίσῃ ἓνας βορρηᾶς ἀλύπητος, ἡ θέλησίς του θὰ τὸ σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον...

Καὶ εἶναι αὐτὴ βαρειά, μεγάλη κι' ἔχει μέσα της τὴ φλόγα τῆς ζωῆς.

Χρησμός εἶν' ἡ ζωὴ κι' ἄλυτο μυστήριο...

Μυστήριο εἶναι κι' ἡ καρδιά κι' εἶναι χρη-

σμός—πολλὰς φορές ἀπαρατήρητος ὁ κάθε της παλμός...

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ξεύρει τί ζητεῖ. Ἀφίνει ὅτι ἔχει μεσ' τὰ χέρια του—θὰ κλάψῃ ὕστερα—καὶ ἀγωνίζεται νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθεια.

Ἀλήθεια εἶναι τὸ παρόν.

Λησιμόνησε κάθε στιγμή ποῦ φεύγει...

Γιατὶ νέο δρόμο ἐπιζητεῖ μετ' τυφλωμένα μάτια;

Χίλιες φορές ὁ ἄνθρωπος βυθίζεται σὲ τρίσβαθα σκοτάδια, ἐνῶ τὰ πόδια ματωμένα ἀρνοῦνται ν' ἀναβοῦν τὸν Γολγοθᾶ...

Πεθαίνει ἡ δόξα—λέξις κενὴ—ἐμπρὸς στὴν εὐτυχία ποῦ ἄδικα ζητεῖται καὶ δὲν βρίσκεται, γιατί ποτὲ κανένας δὲν τὴν ἐπίασε, ὅταν τὸν κυνηγοῦσε...

Ὁ Πόνος ἐξαχνίζει;

Κάμνει πολλὰς φορές τὸν ἄνθρωπο ἐγκληματίαν...

Τὸ γέλοιο ποῦ θὰ σὲ κάμῃ νὰ κλάψῃς ὀλιγότερο εἶναι ἐκεῖνο ποῦ μετ' οὓς ἄλλους θὰ γελᾷς.

Κόλασις κι' οὐρανὸς εἶν' ἡ ζωὴ καὶ κάθε ἄνθρωπος ἔχει δικαίωμα νὰ ζήσῃ.

Βαρύνει ἡ κατάρρα...

Ἀς ὑψώσῃ τὸ κεφάλι του.

Ἡ ζωὴ δὲν περνᾷ σὲ ὕπνο καὶ τὰ ὄνειρα εἶναι μάταια...

Ποῖα εἶν' ἡ ἀλήθεια τῆς ζωῆς;

Ἴσως ἡ ἴδια ἡ ζωὴ μετ' τὸν ἐγωισμόν της.

Θὰ ζήσῃ ὁ δυνατός.

Κάθε ἀνάμνησις κατακρατεῖ τὸ βῆμά μας.

Δ. Δήμα

Προσωπογραφία τῆς δεσποινίδος Χόρς